

БОРБА®

Манасевата летопись – Пиршеството
на Ханъ Крумъ следъ победата надъ Никифоръ

Днесъ, както и преди, благоденствуватъ тѣзи народи,
които създадоха най-добри закони

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ОКТОBER, 1998

Никога не ще забравимъ!

Престъпленията на комунистическата партия към българския народ нѣмат равни на себе си по безчовѣчност и безсмисленост. Тѣхната жестокост бѣше повече и отъ животинска, защото животното убива, за да се нахрани, а тѣ убиваха отъ омраза и перверзна наслада. Днесъ представители на сѣщата тази партия, макаръ и подъ друго име, седятъ въ Народното събрание и решаватъ сѣдбинитѣ на България. Иматъ ли право тѣ - представители на една терористична партия да бѣдятъ тамъ? Решете сами - следъ като прочетете разказа на Петъръ Семерджиевъ, рѣководител на компартията въ Сливенъ:

„Шофьорът, който ме обслужваше по онова време, Иван Йосифов, отвеждаше обикновено групите ексекютори, които изпълняваха смъртните присъди. Много са описанията на жестокостите при избиванията на заловените нелегални дейци за компартията или партизани, особено през 1943-1944 г. Тълкуванията за начините, по които са избивани могат да бъдат различни и извършеното от техните убийци да предизвиква естествено порицание. Екзекуциите на осъдените от Народния съд на смърт често са извършвани с **жестокости без мярка, но и с гавра и грабеж**. При непосредствени разговори с шофьора Йосифов той разказваше как **след разстрела, преди убитите да бъдат зарити в пригответни ями, убийците режели ушите и носовите на жертвите и с мечачата им кръв размазвали лицата си**. При това се отдавали на истинско мародерство. Ограбвали труповете, като изнемвали часовници, пръстени и други вещи. Дори посочваше, че часовникът на един от убитите се намирал в един от милиционерските началници, не след много време станал милиционерски комендант на Сливен.

... **По решение на Политбюро** във всеки гарнизон трябва да бъдат набелязани 2-3-4 души офицери, независимо дали са действащи или запасни. Те трябва да **бъдат отвлечени и убити, без да се подлагат на следствие предварително**. Изпълнението на това решение за Сливенския гарнизон трябваше да се организира лично от мен като първи секретар на партийния комитет. Възложената ми задача можех да споделя само с ограничен кръг отговорни партийни членове, които ще привлече, за да ме подпомогнат. Заедно с тях **трябваше да набележим жертвите, а също така и лицата, на които ще бъде възложено отвлечането и убийството им**.

Никола Петров остана много малко време в Сливен и отпътува за Ямбол и Бургас. **Почти веднага се заех да изпълня поръчението на Политбюро**. Извиках Михаил Кънев, комендант на милицията, бивш партизанин и член на партийния комитет, а също и Иван Славов-Йонко, бивш командир на партизанския отряд „Хаджи Димитър“. До-

като ги очаквах в определения час успях да разговарям с Петър Шангов, член на партийния комитет и с Тодор Стойнов, председател на отечественофронтовския комитет и също член на партийния комитет, за лицата, върху които следваше да падне жестокия жребий. От тези разговори се ориентирах, че могат **да бъдат определени трима души**: един действащ офицер, а другите двама, като военнослужещи през 1923-1925 г. взели активно участие в тогавашните събития. **Познавах по име младия офицер, както и подполковник Ракладжиев**, който в момента служеше в трюговите войски. Третият беше познат на Шангов. Когато Михаил Кънев и Иван Славов пристигнаха, обясних им какво се иска да направим, като им съобщих имената на тримата набелязани и поисках тяхното мнение. И тримата бяха познати на Михаил Кънев и той прие предложението ми. Иван Славов не ги познаваше, но за него нямаше значение кои са те. По-важният въпрос, на който се спряхме беше **кои ще бъдат техните ексекютори. На еднакво мнение бяхме, че трябва да ги подберем между бившите партизани**. Предпочитание искахме да отдадем на такива от града, защото ще познават кварталите, в които живеят набелязаните жертви. Когато изреждахме имената, меродавно беше мнението на бившия партизански командир, но и тримата се спряхме на Михаил Мъзлов, с партизанския псевдоним Стефко, бивш партизанин, и на Петър Раданов, също бивш партизанин, с псевдоним Бунчук. Комендантът на милицията беше натоварен да ги извика, за да им разясни какво се иска от тях, като посочи, **че това е решение на партийния комитет**. Той трябваше да ги снабди и с подходящо оръжие. **Те се задължаваха да извършат отвлечанията и убийствата на двамата военни в най-близки дни. Отвлечането и убийството на третия, на подполковник Ракладжиев беше възложено на Петър Шангов**. Според набелязания от него план, жертвата трябваше да бъде отвлечена в село Банско, на 24 километра западно от Сливен и там да бъде убит, както и стана.

Зловещото нареждане беше изпълнено.“

*Извадки изъ книгата на Петъръ Семерджиевъ „Народният съд в България 1944-1945“
Предаваме текста на правописа, наложенъ отъ комуниститѣ следъ 9-ти септ. 1944.*

Никога не ще простимъ!

